

Devatenáctý zápis – v tomto díle s námi opět projedete kus Namibie a poznáte jí opět z jiného úhlu. Díl je kratší, říkáme si alespoň něco poslat, nežli nic.

Jestli se vám tento díl a další tři následující budou zdát trochu nudné, líné a neakční, tak se vám to nezdá, oni takové jsou, tedy ty dny takové byly, ale vzhledem k tomu, že mi víme, co následovalo, protože dnes, když toto píšeme je 26. 11. 2009 vás můžeme ujistit, že se můžete opravdu těšit na neuvěřitelné zážitky, co jsme zažili při dobývání srdce Afriky, můžeme vám slíbit, že naše tempo se opět trochu zvýšilo a zážitky se zintenzívnili, no prostě se máte na co těšit.

Ještě než začneme, prostě se to stalo, že jsme si to takhle drkotali namibijskou pouští, z reproduktorů se linuli hitovky rádia Impuls a právě zněla hitovka Karla Zicha a v tom jsem si vzpomněl, že sem několik týdnů po jeho smrti, slyšel opravdu silný, duchaplný a moudrý rozhovor právě s Karlem Zichem, který pro Český rozhlas natočil několik dnů před touto tragédií. Jakoby z tohoto rozhovoru bylo slyšet, že se loučí, jakoby věděl, že odchází, co věta to velké moudro, to hluboká pravda. A právě na tento rozhovor jsem si vzpomněl, onehdá sem vařil v Mexikanu a musel sem u toho brečet, rád bych si ten rozhovor někde znovu přečetl, nebo poslechl. Takže teď velká prosba, mohl byste nám někdo poslat odkaz, nebo tip jak a kde rozhovor sehnat, stáhnout, přečíst si, poslechnout? Přinejmenším by to bylo zajímavé i pro ostatní zde přítomné. Za váš čas vám předem děkujeme. (a když si tohle třeba přečtete za měsíc či dva, či za rok, tak nepřemýšlejte, jestli už ten rozhovor máme, nebo ne, prostě máte-li to interviu tak ho pošlete, o to víc budem rádi, že jste si na nás našli čas a udělali nám vědomě radost)

7. 9. pondělí

Probuzení v našem oblíbeném Chameleon bekáči. Ráno u recepční chceme vytisknout na počítači nějaké dokumenty, které jsme nastřádali k žádosti o Angolské vízum. Úkon na pár minut se prodlužuje na několik hodin. Recepční dle místního “domovního řádu” nesmí nic vytisknout z flešky ani jiného media, prý kuli zavírování. Proto kupujeme “kód” abychom mohli použít internet a poslat to na firemní email, odtud si to stáhne, anti virem prověří a následně vytiskne. Ovšem neratovický poslíček pizzy je daleko rychlejší než spojení mezi českým seznamem a nějakým namibijským poskytovatelem, po dvou hodinách marného čekání odcházíme do města vyzkoušet štěstí do nějaké místní internetové kavárny. Tam rovněž nechtějí nic vytisknout z žádného média, jen z netu, naštěstí dokumenty už máme v emailové schránce tak za pár minut odcházíme nadšeně s dokumentama v ruce.

Je po dvanácté, takže na Angolskou ambasádu nejdeme dnes, ale zítra. Navštěvujeme místní geologické prodejní muzeum, mnoho nádherných exponátů, neodoláváme a nějakých pár kousků pro náš růst kupujeme. Od majitelů, co tento obchod provozují už několik desítek let, se dovídáme, že prodej neopracovaného diamantu v Namibii je trestný, a i jeho nákup. Vyprávěli nám, jak několikrát do obchodu přišli “tajní” a snažili se nějaký ten diamant prodat.

Odpo přicházíme zpět na základnu, čteme si, odpočíváme.

8. 9. úterý

Po free snídani, díky které se skoro dopouštíme obžerství, se po přípravě všech dokumentů a našich nálad vydáváme na nedalekou Angolskou ambasádu.

(T: stepujeme před ambasádou mezi další desítkou lidí, dveře se otvírají o půlhodiny později, podle mé statistiky je angolská ambasáda jediná, před kterou je v každém statě fronta) Na ambasádě se

dovídáme od rázné, neusměvavé paní, že na této ambasádě vydávají pouze turistická víza pro občany Namibie. “Ale Namibijci do Angoly víza nepotřebují?!” povídá Terka rázné paní. “Někdy ano!” odpověděla bez vysvětlení. Deset minut stojíme na přepážce a snažíme se lidsky domluvit. Po deseti minutách paní z rukávu tasí nový argument, že je možné zde dostat víza, ale že musíme mýt nějaký důvod cesty, nějaké doporučení, nějaký itinerář, nějakou rezervaci atd. Nás to nezaskočilo, vše jsme vyndali a paní předložili. Postupně z jednotlivých papírů odbíhá dozadu za konzulem a vše prodiskutovává. Po dvaceti minutách přichází a kroucení hlavou nám napovídá, že jsme neúspěšní. “Ne” říká paní. “a co ještě potřebujete za dokumenty?” ptám se. “Nic, vízum nedostanete!” povídala. “Rádi bychom mluvili s konzulem” povídal sem. “Ale on s vámi ne” odpověděla s výsměšným úsměvem paní. Po aplikování jedné asertivní praktiky, které se říká “zaseknutá deska” a po osmy minutovém opakování: “chceme mluvit s konzulem!” paní konečně odešla do útrob budovy. Po dalších deseti minutách dorazila zpět s potutelným výrazem, který nám dával naději. Ale naděje to nebyla, byl to výsměch, pocit vítězství, nevím. “Pan konzul s vámi mluvit nechce, je zaneprázdněn a k celé záležitosti by vám řekl to co já. Vízum nedostanete, nemáte příslušné dokumenty.” “a jaké potřebujete ještě dokumenty?” zeptala se Terka. “nějaké lepší.” “například jaké? Od koho?” paní už neodpověděla, sedla si ke stolu za přepážkou a nevěnovala se nám. Oba sme rozzuřené, stojíme tam krev se nám řine do hlavy, mám chuť to tam rozmlátit, I když vím, že bych si moc nepomohl. Za námi se tvoří pořádná fronta, stojíme stále u okénka. Dalších deset minut zkoušíme s paní dostat, co by potřebovala k vízu, marně, jsme pro ni vzduch.

Z ambasády odcházíme pořádně rozzuřené, rozklepané, zlomené a znechucené. Ještě pak hodnou chvíli sedíme v autě a jen tak zvolna necháváme plynout naší mysl, co bude, když nedostanem vízum do Angoly. “no co, objedeme Angolu přes Zambii a DRC” řekl jsem. Na tuhle variantu jsme již po očku koukali na netu. Nikdo s několika stovek cestovatelů co objeli celou Afriku dokola touto cestou nejel, všichni tvrdí že jde o nesjízdnou oblast, kde neexistují silnice. Terka na mě chvíli se slzami v očích koukala a pak se rozplakala ještě víc.

Z ambasády odjíždíme k značkové prodejně NISSAN. Pár metrů od prodejny vidím, jak nějaký bílý Nissanový nadšenec vyvaluje na naší Jahůdku oči, zabíhá do kanceláře co má nad dveřmi cedulku Principal a přichází s černovlasým zavalitějším človíčkem. A tak jsme se seznámili s naším “strýčkem” tedy s Abie Blaaw . Zaparkovali jsme před prodejnou vedle nablýskaných nových patrolů. Zablácená Jahůdku vedle mladších sourozenců. “Strýček” je u vytržení, je nadšen, rychle objednáváme olejové víčko, co se nám rozpadlo a pak si začínáme povídat. “strýček”, tedy řiditel tohoto autosalonu, obvolává všechny své známé novináře a svolává je. Je nadšený z toho, že realizujeme svůj sen, že jsme vyrazili na cestu kolem afriky a navíc s nissanem. Než dorazili první novináři, vypráví nám o majiteli o panu Pupkewitzovi, který je z Polska, přišel do Namibie v sedmi letech, nyní mu je 94, denně pracuje několik hodin, na dovolenou nejedzí a je nejbohatším Namibijcem. Dováží do Namibie všechny značky automobilů, patří mu sít obchodů, stavebních společností atd. Atd.

Cítíme se dobře a postupně zapomínáme na zážitek z ambasády. Už jsme úplně zapomněli na to, na jakou mimořádnou cestu jsme se vydali a “strýčkovo” nadšení nám to jen připomínalo. A proč že “strýček”? Je z nás tak nadšen, že nám těsně před příchodem první novinářky říká: “já si vás adoptuju, od teď budete moje dvě české děti, věk na to mám, děti mám jen tři, takže to není problém. Vy jste moje české děti a já budu váš namibijský strýček Abie” a na to znamení nás srdečně, spontánně, s láskou a otcovsky olíbal.

Strýček zaběhl kamsi do skladu a přinesl různé trička, baterky, čepice a spoustu jiných věcí. Protože nechceme, Jahůdce i strýčkovy dělat ostudu ve špinavém smradlavém tričku, převlékáme se do rudého trička Nissan. Novinářka z prvních novin spíš vypadala, jako někdo kdo se věnuje černé magii, taková čarodějka. Asi hodinu si povídáme, potom jdeme ven a půl hodiny nás venku fotografuje. Pak si fotím našeho nového namibijského strýčka a Terku s novým tričkem.

Pak přišel další novinář, s ním to nebylo tak na dlouho. Nakonec nás strýček zve v sobotu k němu na chatu na Hentis Bay. S pozváním se postupně stává rodičovský příkaz. My tedy předběžně potvrzujeme. Je to odtud 300km, tak uvidíme, jak se to vše vyvrbí, naplánuje.

Po čtyřech hodinách strávený s naším milým strýčkem opět přijíždíme na naši základnu. Windhoek je velkou vesnicí, takže všude je blízko a zácpy tu moc neznají, takže i když je večerní dopravní špička, vše jde hladce.

Den pomalu odchází, plánujeme co a jak. K našemu překvapení do bekáče přijíždějí “němci v bílé toyotce” s kterými jsme se již několikrát setkali a dobře si popovídali a seznámili se zrovna tady. Povídání si do pozdních nočních hodin, nejpozitivnější zprávou večera je, že dle jejich německého průvodce, patnáct let starého, kdosi na motorce přešel napříč DRC, právě tou cestou, kterou bychom my chtěli, nebo měli jet, kdybychom chtěli objet Angolu. Po této informaci ještě asi hodinu studujeme mapy, papírové, počítačové a GPS a studujeme jak to v případě neúspěšného víza do Angoly objet.

Dnes ujetých kilometrů: 14

9. 9. středa

Jako znamení bereme to, že zcela náhodou zjišťujeme, že ve Windhoeku je konzul z DRC (i když v žádném průvodci tady ta informace není a nenašli jsme to ani na několika serverech který se pyšní tím že mají v databázi všechny existující ambasády, konzuly všech zemí, ve všech zemích). Bereme to jako znamení.

Ještě před tím než vyrazíme na ambasádu DRC, volám na českou ambasádu v Angole. Po přepojení mě tajemník českého ambasadora s neobvyklým jménem Války, zvedl telefon.

“co pro vás mohu udělat?” zeptal se mě zdvořile. Už dlouho sem neslyšel takový ten strojený nucený hlas, který sem denně slýchal v ČR v bankách, či u jiných velkých společností které sem navštívil, nebo kam jsem volal.

“Dobrý den, asi před měsícem jsem vám posílal email s prosbou o radu, o pomoc s vyřízením víza” řekl sem né tak mile, protože sem vlastně byl naštvanej a milej sem nechtěl bejt, protože po měsíci nepřišla žádná odpověď.

“Ano, ano, pan Havlíček, vzpomínám si, s panem Války jsme se o vaší prosbě bavili a bohužel vám nemůžeme pomoci a asi jsem v té záplavě povinností nereagoval na váš email”

“Proč nám nemůžete, nebo nechcete pomoci? Na internetu jsem se dočetl od jednoho cestovatele, co navštívil Angolu, že jste mu s vízy pomohli?” zeptal jsem se

“My, jako česká ambasáda, jsme rezolutně proti tomu, abyste Angolu navštívil, je to nebezpečná země a my vás nebudeme podporovat v tom, abyste se sem dostal, abychom vás potom tahali z nějaké bryndy, měli za vás nějakou odpovědnost, či nějakou další práci.”

“a to máte pro každého jiný metr?”

“jestli jsme někomu s vízy pomáhali, tedy že jsme mu napsali zvací dopis, muselo to být proto, že účel návštěvy, pobytu, měl nějaký vyšší smysl, nějaký humanitární, pomocný, rozvojový, žurnalistický a nešlo o nějakého bláznivého turistu.”

“Takže kdybych vám teď řekl, že důvod naší cesty kolem afriky je s části žurnalistický a z části monitorovací a že spolupracujeme s celou řadou organizací a snažíme se jim předávat informace z koutů různých zemí kde to, jak vypadá, aby měli podložené informace na základě, kterých mohou následně vytvářet určité projekty?” řekl sem mu.

“Tak vám neuvěřím ani slovo a jakkoli se mi jako ambasáda straníme toho vám jakkoli pomoc v tom se dostat do země.”

“a jaký je pravý důvod existence ambasády? Není to lidem pomáhat? Pomáhat dostat se do země, podávat jim informace o dané zemi?”

Odpovědí mě bylo drahé ticho, které jsem musel platit

“a tedy co mě poradíte, jak bych víza mohl dostat? Či jak bych se mohl dostat nejlépe do Kinshasy?”

“to vám tedy neporadím, protože nevím. Ještě s něčím vám můžu pomoci?”

“nevím, jak jste mě pomohl, ale o další podobnou pomoc ani nestojím a PĚKNĚ vám děkuju!”

Položil sem telefon a nevěděl, jestli se mám smát nebo brečet. Díky svým předsudkům sem si vždy myslel, že práce ambasády spočívá v tom, zemi co nejlépe zpřístupnit českým občanům, pomoci jim, poradit jim. Nešlo si nevzpomenout na jednoho ambasadora, zapáleného ambasadora, který nám povídal o tom, že vlastně většina jeho kolegů dělá vše pro to, aby do “jejich” zemí jezdilo co nejméně českých občanů, protože čím více lidí přijede, tím je větší pravděpodobnost, že bude víc práce. Proto internet a media zavalují negativními a někdy i lživými informacemi.

Po nemilém telefonátu se vydáváme na ambasádu DRC. Už nás z toho politického ambasádového šílenství berou mrákoty. Ambasádu nalézáme v né příliš honosné budově s velkými zrezlými vraty. Sekretářka nás dovádí přímo ke konzulce. Ta je vstřícná usměvavá, veselá a neumí anglicky. Odchází z kanceláře a my rychle diskutujeme o tom, zda je připitá, přifetlá, nebo opravdu tak vodvázaná. Domlouváme se na měsíčním vízu, platíme ho, bude za dva dny v pátek. Konzulka nám nadšeně básní o DRC (T: hlavně o tom jak je srandovní že tam nejde elektrický proud a lidé si svítí svíčkami:o)). Vyvolává v nás zvědavost, nadšení a touhu DRC poznat. Možná díky včerejšímu hledání té

správné cesty kolem Angoly v našich mapách a dnešnímu vyprávění konzulky se do DRC těšíme a začínají opadávat veškeré obavy, které v nás hlavně vytvořila všechna ta media s kupou negativních zpráv.

Odpoledne se loučíme s Němcem v bílé Toyotce, no třeba se ještě uvidíme. Probíráme auto co by jsme mohli balíkem poslat do ČR. Dohromady toho je asi sto kilo, ale vzhledem k drahému poštovné a určité možnosti toho že balík nemusí do ČR dorazit, redukuje balík na cca 40kg.

Terky odpoledne tvoří pro našeho nového strýčka obrázek, a docela se povedl:

Ano je to Jahůdka sviští si to kolem Afriky.

Večer si všímám Terčiného „bodavého“ pohledu který skoro až bolí. K večeru diskutujeme o tom, co Terku trápí – NENÁVIDÍ MĚ! Můžu za její malé sebevědomí a manipuluju s ní! – nic víc se nedovídám, smutný odcházím do ústraní bekáče a cítím, že jen ztěžka tyto výroky skrze mě procházejí a já se přes ně přenáším. Pomáhá mě v tom uvědomění toho, že máme za sebou opravdu psychicky náročné dny, plné vypětí atd. a je lepší když to ze sebe oba dostaneme, než abychom to v sobě dusili.

Oba dost smutní usínáme zadkama k sobě.

(T:Dnes 26. 11. už Marečka zase MILUJU a spíme pusama k sobě)

Dnes ujetých kilometrů: 0

10. 9. čtvrtek

Dopoledne návštěva strýčka v Nissanu. Dal nám kupu reklamních samolepek a sponzorský dar. Terka mu předala obrázek s věnováním, strýček byl z našeho daru mile překvapen a i když jeho cit pro umění není tak rozvinutý jako u Terky, přesto dílo ocenil. (T:jen jsem upřesnila, že to červené je Jahůdka)

Odpoledne jsme poslali domů dva těžké velké balíky. Mezi námi s Terkou stále mlha. Odpolední procházka městem, vlastně maloměstem. Pak lepíme samolepky na Jahůdku. Přemýšlím o tom, jak má mysl určuje jakou budu mít náladu. Ona se prostě rozhodně, že když mě včera někdo něco řekl, někdo mě naštvál, že budu mít špatnou náladu i dnes, ale já jí nechci mít špatnou. Dlouhý vnitřní dialog a přesvědčení se o tom, že si vlastně každý člověk určuje to, jakou bude mít náladu, jaký bude žít život, každý si určuje sám to, jestli bude šťastný nebo nešťastný, to jestli bude žít ve stresu, shonu a spěchu, nebo bude žít v pohodě, harmonii a lásce.

Přemýšlel jsem taky o bezpodmínečné lásce. Většina lidí, myslím že i včetně mě, neumí milovat bez podmínek a říká si budu tě mít rád jedině když tohle a támhleto. Milovat bez podmínek znamená milovat někoho s tím jaký je, přijmout ho takového jaký je, nechtít ho měnit, předělávat, prostě ho milovat se vším všudy. Milovat ho, i když ti třeba říká, že tě nenávidí. Tohle všechno jsem už četl mnohokrát v mnoha chytrých knížkách, ale teď jsem si to uvědomil nějak do hloubky, jakoby se to vsáklo do krve a přeprogramovalo to mé myšlení. Cítil sem jak se mi vrací dobrá nálada, jak se přestávám nechat ovládat svou myslí která mě přikazuje jakou mám mít náladu, uvědomoval jsem si, že Terku mám moc rád, i když mě říká, že mě nenávidí. To bylo pro mě důležité, cítil sem se dobře, dal sem Terce pusu na dobrou noc, pohladil ji po tváři a šel spát. Terka po chvíli rovněž.

Další dobrou zprávou dne, na kterou jsem málem zapomněl, je, že Terce přišel z ČR fotoaparát s dvěma objektivy, sice se nejedná o žádný profesionální přístroj, ale 10,5 megapixelová digitální zrcadlovka s objektivy 18-55 a 75-300 k zahození není a díky tomu budeme a budete mít a vidět více fotografii. Tímto ještě jednou velký dík Honzovi Kraťasovi a sestře. A to je úplně první fotografie, kterou Tereza svým novým aparátem pořídila:

(T:případní zájemci o koupi této fotografie v nadživotní velikosti neváhejte a ozvěte se:o))
Dnes ujetých kilometrů: 21

11. 9. pátek

Dopolední příprava na odjezd ke strýčkovi na chatu. Uklizení a přeskládání celého auta nám trvalo celé dopoledne. Poté se vydáváme na konzulát DRC. Konzulku nacházíme ve stále dobré rozevláté náladě, dostáváme víza. Podepisujeme příslušné dokumenty v její velké kanceláři a já si všímám na podlaze roztrženého obalu od kondomu. Pak se znovu vracím pohledem ke skoro dvoumetrové robustní, rozesmáté a rozevláté černošce a nakrátko si to představuji co se asi dělo v těch okamžicích, když se plnými doušky užívalo to od čehož se teď válel obal pod mou nohou. (T: a já sem si toho vůbec nevšimla)

Pak odjíždíme na strýčkovu chatu na Hentis Bay, chceme na místo dorazit až v sobotu dopoledne, takže se nikam neženeme. Po pěkné asfaltce (T: po Trans-Kalaharské magistrále) se

plahočíme k pobřeží.(T: na plánovanou výměnu oleje v diferenciálech a převodovce jsme koupili 30 půllitrových lahviček s shellolejem, jinou velikost neměli, všude jsme měli lahvičky)

Mezi námi stále mlha, I když mírnější. Místo na spaní nalézáme pár stovek metrů od místa, kde už jsme spali, několik kilometrů před Spitzkope. Krásný výhled na siluetu monolitů, zapadající slunce. (T:Mé první fotky, ještě né s mým objektivem, ten dorazil v druhém balíčku, stale jsem zkoušela, co foťák umí, až pak jsem zjistila, že nemám nabíječku na baterku)

Po malé večeři opět přemýšlení, malé povídání o bezpodmínečné lásce, o tom milovat někoho, I když se nechová dle našich představ, uměl milovat I když si dělá, co chce, umět milovat I když třeba podléhá nějakým neduhám, či nám říká, co neradi slyšíme. Terka celý den smutná, já vnitřně šťastný a spokojený, hledající, pohled v zrcadle mi však prozradil, že vůbec šťastně a spokojeně nevypadám, což mě podnítilo k dalšímu vnitřnímu dialogu.

Večer sem se několikrát budil, hrozné sny.

Dnes ujetých kilometrů: 243

12. 9. sobota

Ráno přijíždíme do vesničky, v které jsme byli již dvakrát, možná třikrát. Všichni mají velkou radost, že nás vidí. Povídání, vyptávání, focení.

Po obědě se pomalu přesouváme do nedaleké Hentis Bay. Strýček nám na googlovských mapách ukázal kde přesně jeho chata je. Chata, dům z půdorysem 20x20 metrů. Dle GPSky a GPSeq jsme dorazili na místo souřadnic. Dům a strýček tam, ale nebyly. (proč tomu tak je je mi záhadou, možná že jde o nějaký posun mezi GPS navigací garminu a googlovským mapama, potvrzuje mě to I to, když jsme leželi v Tanzanii na osamocené pláži a sestra nám napsala sms kde jste? A já jí jako odpověď poslal GPS souřadnice a ona mě na to odpověděla: jo vy jste v lese) Voláme strýčkovi a popisujem, kde jsme, ten si své adoptované děti vyzvedává a přiváží domů. Tam se seznamujem s jeho milou, vnímavou manželkou a jeho nejstarším synem.

Nejprve nám strýček ukazuje několika pokojový dům z obývánkem 20x10 metrů, prý že je to teď I náš dům, když jsme jeho děti, že můžem kdykoli přijet. Potom si povídáme o Namibii, o žití v Namibii atd. Strýčkova manželka, vlastně naše nová teta (-: se ptala, co nám má udělat k večeři, zjištění že nejíme maso značně zkřížilo její plány. A ryby? Ptala se. To už taky ne, odpovídám jí, leda bych si rybu sám ulovil, to by šlo. Spíš sem to bral jako výmluvu, či žert, né tak strýček, jemu se rozzářili očka, z garáže přinesl

dva pruty hodil je do svého 196kilowatového nissana Patrola a vyrazili jsme na nedalekou pláž. Strýček nám ukazuje co tenhle drobeček který je 3x výkonnější než Jahůdka dokáže v terénu. (T: a při jízdě po pobřeží na hranici kde už pláž olizují vlny, my mé vzpomínky přinesli traumatický zážitek při zapadnutí na mozambické pláži, křečovitě jsem se držela a vymýšlela vyprošťovací plán, ale zapadnutí se nekonalo, rozptylovala jsem se focením racků a kormoránů) Poté nalézáme místo, připravujeme propriety a nahazujeme. Ani vzdáleně sem si nepomyslel, že bych něco ulovil. Na Novém Zélandu sem skoro týden strávil chytáním ryb a neulovil sem ani pulce, kdybych neměl peníze, asi bych tam umřel hladu.

Ovšem my teď nejsme na Zélandu, ale v Namibii. Strýček mě učil všemu zapomenutému co a jak. Pak sem stál v tom studeném větru, do půlky lýtek ve studené vodě a čuměl do rozbouřeného moře a držel prut a jen těžko rozeznával, zda s prutem škubou silné velké vlny, nebo nějaká zbloudilá ryba, takže jsem tam jen stál, svíral prut a čučel. Po deseti minutách na příkaz strýčka sem začal navíjet. A co to nevidím,

po písku k sobě navíjím rybu. UF. Strýček má velkou radost z úlovku. Já tak né, protože vím, že rybu budu muset zabít a pak sníst.

Ještě asi hodinu jsme zkoušeli něco chytit. Byly jsme promrzlý, mokrý, scvrklý, takže strýček (T:strýček uposlechl rozkazu své ženy vrátit se domů:o))rozkázal se vrátit. Cestou si v autě vyžučk na zahřátí dvě pivka. Mě čeká zabíjení a kuchání. S rybou sem si trochu povídal, poděkoval jí, pak jsme jí se strýčkem zabili a vykuchali.

Strýčkův syn, mistr kuchař jí pak posléze připravil, připravil i další dobroty a za nedlouho jsme měli s Terkou na stole něco dušené zeleniny, něco brambor a grilovanou rybu, Strýček pak před sebou měl tak tři půl kilové steaky a pustili jsme se všichni po krátké modlitbě, kterou pronesl strýček do výtečného jídla.

Večer povídání, čučení na Telku a pak spát, tentokrát do pěkné velké, měkké postele, kde jsme měli s Terkou možnost si více popovídat a víc pročistit mlhu v podobě černého mraku, který se mezi námi stále vznášel.

Dnes ujetých kilometrů: 122(T:dneska jsem po dloouhé době řídila já přes duny, docela mi to šlo, jen se mi zdálo, že těch kilometrů bylo víc ne?)

13. 9. neděle

Po vydatné snídani a TV dopoledni, vyjíždíme se strýčkovým novým patronem na obhlídku okolí. Strýček nám ukazuje, že Hentis Bay, městečko které má nyní přes tisíc domů a je nejvyhlášenějším a nejoblíbenějším rekreačním místem v Namibii, mělo před dvaceti lety jen pár desítek domů. Ukazuje nám kemp podél pláže, který je dlouhý necelých pět kilometrů, a který byl každou sezonu za éry aparthejdu (nadvláda bílých nad černými) plný. Nyní prý kempy zejí prázdnotou i v sezoně, toalety a všechno vybavení je zničené, neudržované, starat se o státní kempy, nepatří mezi priority nynější vlády (kempování ať již prázdninové, či víkendové, patří k bělochům v JARu a v Namibii jako pindour k varlatům, v každé domácnosti nechybí velké auto 4x4 vybavené právě na takovéto výlety. Tato kratochvíle není oblíbena u nebílých afričanů a i když jich mnoho má hodně peněz, utrácejí je raději za něco jiného). Pak nám strýček ukazuje trasu, kde jezdil před několika lety really, které před nedávnem přestal jezdit.

Vracíme se zpět ke strýčkovi, lehký oběd, relé u TV, pak loučení a odjíždíme (T: doslali jsme I výslužku, kdyby jsme zabloudili ,aby nepřibyla další kostra na pobřeží Koster). Nebylo to žádné velké loučení, protože za pár týdnů se opět uvidíme ve Windhoeku. Ještě jsme vyslechli několik příběhů se špatným koncem z oblasti, do které jsme se chystali vyrazit a vyrazili jsme směr sever, po pobřeží koster. Jde o velice drsné pobřeží se silnými proudy, z množstvím útesů a na pobřeží s nehostinnou krajinou pouště a polopouště sahající až několik kilometrů od pobřeží, kde nejsou příliš dobré cesty a naše případné uvíznutí daleko od hlavní cesty by se mohlo stát osudným, jako dvoum švédským turistům, kteří po čtyřech dnech byly nalezeni mrtví v odlehlé a vyprahlé části tohoto nemilosrdného parku.

(T: chvilka přemlouvání vrátného aby nás ještě do parku pustil, protože bylo 15:30 a oni pouštějí jen do 15:00, povedlo se byli jsme vněm) Monotonní, ale úchvatná scenérie (T: na výstupní bráně parku se semnou černý vrátný rozloučil slovy dasvidaňa, studoval totiž v Čechensku a byl i v Čechách, podél cesty za branou pobíhají divocí oryxové), která nás doprovází až do hodiny západu slunce. Nikde žádné vhodné místo, tak uhýbáme z hlavní silnice a asi kilometr jedeme do nikam. Místo na kemp nalézáme ve vyprahlém korytě řeky, které ožívá jen několikrát do roka. Rozděláváme oheň, děláme věcu, povídáme si, pozorujeme opět bezkonkurenční nebe (severní Namibie je prý jedno z mála míst Afriky, kde se dají nejlépe pozorovat hvězdy).

Dnes ujetých kilometrů: 279

V dalším díle s námi opět budete putovat po Namibii, navštívíte s námi proslulý kmen Himba, plný polonahých žen co se celý život nemyjí, s námi navštívíte vodopád, který zná opravdu jen pár místních domorodců a bílých kamenohledačů a na žádného turistu tam rozhodně nenarazíte a nakonec se s námi podíváte na další dva známé, namibijské, profláknuté vodopády. No a uvidíte, jak se to bude celé rýsovat s vízem do Angoly a naší další cestou africkým kontinentem.